

Hornblástur úr landssynningi

— Svensk brasskvintett konsertferð í Føroyum.
Fyrsta konsertin í Norðurlandahúsinum í annaðkvöld

BrassaNova, sum byrjar konsertferð í Føroyum í Morgin. Frá vinstri: Ola Forsberg, tuba, Erik Björqvist, trombone, Britt-Marie Jonsson, horn, Roland Haraldsson, trompet og Jan Karlsson, trompet

Í annaðkvöld fer svenska brasskvintettin BrassaNova úr Boreås at hava konsert í Norðurlandahúsinum.

Konsertin byrjar kl. 19.30 og á skránni er bæði nýggj og gomul tónlist, verk hjá Bach, Couperin og Mozart og hjá svensk-

um tónaskaldum, eitt nú

Stenhammer og Larsson.

Í lættara partinum er Humlaflugan hjá Rímsky-Korsakov, sum BrassaNova kallar «Tubaflugan», ti framfærslan er einleikur á tuba.

BrassaNova hevur virkað síðani 1978. Tey fimm fólkinu eru fastlønir tónleikarar og BrassaNova er við í felagsskapinum Musik í Vast.

BrassaNova hevur 150-200 konsertir um árið og hevur eisini spælt uttan fyri Svøríki, eitt nú í Ong-

landi og Grikkalandi.

Konsertfelagið og Norðurlandahúsið standa fyri Føroyaferðini, men Musik í Vast rindar ferðakostnaðin.

BrassaNova skal hava sjeý skúlakonsertir í næstu viku og harumframt eru trýggjar almennar konsertir á skránni, í Eysturoynni týsdagin (staður og tíð kunngjørt seinni), í TB-húsinum mikukvöldið kl. 20.00 og í Byráðshöllini í Klaksvík friggjakvöldið kl. 19.30.

Reyða rósan úr Kairo

Í morgin kl. 15.00 sýnir Filmsfelagið hugvekjandi og stuttliga filmin »Reyða rósan úr Kairo« (1985) hjá Woody Allen.

Reyða rósan úr Kairo er ein filmur um veruleika og dreyms, um kævandi gerandisdagin mótevís ti dragandi magiska filmheiminum.

Mia Farrow hevur høvuðsleiklutin sum ein servitrisa í einum litlum býi í teim keldu triatirunum í USA. Fyri at gloyma seg burtur úr gerandisdegnum, gongur hon ofta í biograf. Best dæmar henni at siggja »Reyða rósan úr Kairo«, og tá hon hevur sæð filmin fyri fimtu ferð, gerst høvuðsleikarin, ævintýrarin Tom Baxter (leiktur av Jeff Daniels) so hugtikin av henni, at hann rymur út úr lóftinum og niður í salin fyri at friggja til hennara. Tey gerast beinavegin goð, men áskoðararnir í biografnum eru í øðini um at tey ikki fáa allan filmin við. Hinir leikararnir í filminum (i filminum) gerast sjálvandi firtinir, og nokta at halda fram at spæla, leikstjórinn kann ikki annað enn royna at steðga hesum óleynaði. Eisini fyri Cecilio (Mia Farrow) hevur hetta sambandið trupulleikar við

sær, harðrendi maður hennara er í øðini, og hon veit ikki rættuliga hvat hon skal gera við henda Tom Baxter, sum jú ikki er til í veruleikanum.

Samanrenningin millum kalda gerandisheimin og stasuliga ímyndandi hollywooddreymin hevur nogvar bæði skemtiligar og hugvekjandi hendingar við sær.

Hetta er tann 13. filmurin hjá Woody Allen, og sannlíkt hesum tali fóru upptøkurnar fram undir sera truplum viðurskiptum, okkurt kom allatíðina skeivt fyri. Filmurin hevur mótevís teim flestu Woody Allen-filmunum ikki Manhattan sum karm, men er upptikin í einum litlum býi, Piermont, 20 km. norðan fyri New York. Woody Allen spælir ikki sjálvur við í filminum, men hevur skrivað handrit og stjórnad.

Filmurin fekk nógv rósandi ummæli, hann er vakurt filmaður og leikararnir eru framúr goðir.

Filmurin varar 84 minuttir.

Til sølu

Ein Chevrolet Caprice, metalbláur, til sølu.

Tlf. 19120

hendan veturin (nú eyka-skattur verður kravdur við afturvirkandi kraft) er hetta longu nú kaldi veruleikin hjá mongum húshald.

Reyvrend

Og Erhard Jacobsen helt fram:

— Kann nakar siga fólk ring fyri, at tey ilskast? Og kann nakar siga fakfelagsfólk ring fyri, at tey kenna seg reyvrend, fyri at siga tað bart út. Og hevur tú hoyrt viðgerðina í lögtinginum av figgjarlóginu, so mást tú ássanna, at frá lögtingsmonnum og -kvinnum hevur lóntakarinn litið at heinta.

Ti er tað bara at frøast um, at lögtingið og sitandi samgonga nú hevur fingið

aftursvar, sum henda mótmælisgonga er livandi dømi um. Hóast máttloysi ræður, so er tó tað positiva hent, at fakfeløgini sjálvboðin hava tikið seg saman um felags tiltøk til tess at steðga tí asosiala politikki, sum henda samgongan førir, og steðga honum, áðrenn hann rættiliga hevur fingið høvðið fyri seg.

Og hetta samstarv millum feløgini og tey tiltøk, sum tey í felag skipa fyri, fer kanska at visa, at feløgini hava eina uppgávu, sum hevur ella kann fáa beinleiðis samfelagsligan og politiskan tyding. Treytin er kortini, at úrslit spyrjast burtur úr teimum mótmælistiltøkum, sum vit nú eru farin

undir.

Mótmæla til tað munar

Erhard Jacobsen segði viðari:

— Tað hevur verið eitt sindur av iva millum summi fakfelagsfólk, sum himprast og siga, at tað nyttar onki við mótmælum: teir, tvs. politikararnir, lurtu ikki eftir okkum kortini. Og hetta skilir ein og hvør væl. Ti hóast hesi tiltøk, sum hetta landsstýrið hevur sett í verk, munnu vera grovasta álöp á lónarfólkioð nakrantíð, so er hetta ikki fyrstu ferð, at landsstýrið er í lummum hjá lóntakarunum og grópar eftir pengum at bera øðrum. Men alt okkum hesaferð gera lands-

stýrinum og lögtinginum púra greitt, at vit eru til reiðar at halda fram við okkara mótmælum, líka til tað munar. Vit meina okkara mótmæli í álvara, og tað skal lögtingið leggja sær í geyma.

Vit hava longu í brævi boðað landsstýri og lögtingi frá, at verður pristalið avtikið og verður barnastyrkurin skerdur, so verða tiltøk sett í verk. Og eg hugsi, at hesi bæði málini verða styrkiroyndin hjá feløgnum. Men eg ivist heldur ikki í, at feløgini eru brynjað til at fylgja við gongdini framyvir, og at tey eru til reiðar at gera vart við seg á øðrum økjum eisini.

Tað hevur verið sagt, at tað modernað europeiska

og herundir eisini tað føroyska samfelagið hevur sin uppruna í tí rani og stuldri, sum yvirstættin skuldi fremja ímóti undirstættini í sinum egna og øðrum londum. Lat tað ikki frættast, at tað komandi Føroyar skal verða bygt á rán frá tí vanliga borgaranum. Ti eg veit ikki um tað er skomm, men skammiligt er tað, at tað skal vera tann frammundan hart rakta barnafamiljan, sum fyrst skal standa fyri skotum, tá ið tað ræður um at fáa kreditvirðið hjá lánitýstum spekulantum uppskrivað.

Demokratiið er eitt vælsignils, sum fólk í mongum øðrum londum øvunda okkum, ti er tað umráð

andi, at okkara demokratiskt valda lögting ikki sleppur at útvikla seg til eitt ránsmannalið. Eisini hesum kunnu fakfeløgini fyrbyrgja, um tey standa saman í teirri trúgv, at tað nyttar. At okkara mótmæli fara at hava úrslit við sær. Og tað er just hetta, vit eru í holt við her í dag, segði Erhard Jacobsen.